

Εξ αφορμής έργου τινός της Διδούς Σωτηρίου [Ένα περίπλοκο θέμα και (ίσως) μια ενδιαφέρουσα προοπτική].

Του Παντελή Γιαννακόπουλου 24/5/2019

Μισό εκατομμύριο περίπου αντίτυπα είχε την τύχη να πουλήσει (από το 1962 που εκδόθηκε μέχρι σήμερα) μόνον ένα από τα βιβλία της αείμνηστης Διδούς Σωτηρίου· αυτό με τον τίτλο **ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΩΜΑΤΑ**, ενώ και σήμερα εξακολουθεί να αγοράζεται από χιλιάδες ευαισθητοποιημένους Έλληνες, που συρρέουν στα βιβλιοπωλεία, παλαιοβιβλιοπωλεία και στα καροτσάκια, προς τέρψιν των ευπατόρων (=ευπατρίδων) εξ αυτών, κατ' αρχάς και κατ' αρχήν, ου μην αλλά και των πληβείων original πατριδολατρών. Ποιοι νέμονται το ανωτέρω βιβλίο ειδικώς (ρητορικό το ερώτημα) και ποιοι διαχειρίζονται γενικώς τις εν τη Ελλάδι ανακαλυπτόμενες πολυπρόσωπες χρυσοφόρες πηγές, μεταξύ των οποίων και οι επιτυχημένες εκδόσεις που σημείωσαν χιλιάδες και κάποιες μάλιστα εκατομμύρια πωλήσεις, αποτιμούμενες -κατά τεκμήριο- σε εύρωστα ευρωδόλλα; Αναφέρομαι και στα εκτός συναγωνισμού Θεόπνευστα ιερά κείμενα, που υπερτερούν καταφανώς σε πωλήσεις από ό,τι (ευτυχώς) φαντάσθηκε ότι μπορεί να κυκλοφορήσει εκτυπωμένο καλαισθήτως και πολλαπλώς ο Γουτεμβέργιος. Ακολουθούν βεβαίως, με κατά πολύ λιγότερο (πάντα ωστόσο) εντυπωσιακές -και αυτά- αποδόσεις τα διεθνώς γνωστά κινηματογραφικά-θεατρικά και μουσικά έργα, τα αθάνατα φιλοσοφικά πονήματα των σοφών Ελλήνων πεζογράφων και ποιητών της αρχαιότητας, τα έργα των ιδιοφυών τραγωδών και γενικώς δραματουργών προγόνων μας, των αυθεντιών στοχαστών των θετικών επιστημών, των κλασικών κειμενογράφων της αρχαιοελληνικής και νεοελληνικής λογοτεχνίας κ.α.



Οξυδερκής φίλος που συζητούσα μαζί του την πρόθεσή μου να συντάξω το παρόν άρθρο, μου υπενθύμισε να μην παραλείψω να αναφερθώ στο υψηλό κόστος των σπανίων λιμπρέτων, τα προϊόντα γυναικείας ομορφιάς, τον αθλητισμό με όλες τις παραφυάδες και τις εκφάνσεις του, καθώς και το αποτέλεσμα (το γεννοβόλημα, αν θέλετε) απάντων των εικαστικών ή ημι-ικαστικών απασχολήσεων. Φυσικά, τα βιβλία πόρρω απέχουν, από του να αποκτήσουν το δικαίωμα της σύγκρισης με τις προσοδοφόρες εκμεταλλεύσεις των: σπανίων γαιών, πολυτίμων λίθων και ευγενών μετάλλων ή ακόμη (και κυρίως) με τις επιχειρήσεις τροφίμων, ηλεκτρικής ενεργείας, βιομηχανιών οπλικών συστημάτων, προϊόντων παραίσθησης-χειραγώγησης και παραπλάνησης της κοινής γνώμης, πλην επειδή η παραγωγή τους είναι τεράστια (υπολογίζεται σε 700.000 τίτλους ετησίως), εντάσσεται μεν σε μια σοβαρή παραγωγική σταθερά, μικροτέρας - ωστόσο- κεφαλαιακής διακίνησης των προαναφερθεισών.

Δεν μου διαφεύγει επίσης, ότι χιλιάδες εκδιδόμενα βιβλία παρουσιάζουν παθητικό στην αγοραία διακίνησή τους, παρ' ότι η αρχέγονη αντίληψη για δαύτα είναι θετική για τον ρόλο τους στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίνεσθαι των ανθρώπων. Πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, η μεταφερόμενη γνωσιολογία τους είναι λιγότερο ενοχική άλλων παραγωγημάτων (συγχωρείστε μου τον νεολογισμό), ώστε ορθώς να στοιχειοθετείται η δικαϊκή αντίδραση των αλληλέγγυων συνανθρώπων μας, για να μην απότελεί και να μην εκφυλίζεται το βιβλίο σε είδος στυγνής εμπορίας και εκμετάλλευσης. Το καλό βιβλίο είναι **συνυφασμένο με την πνευματική ανέλιξη και σωτηρία των ανθρώπων, στο πλαίσιο του σωτηριολογικού σχεδιασμού του Θεού και της μεταφυσικής διείσδυσης της ανθρώπινης συνείδησης από το καλό στο κάλλιστον και εν τέλει από το θνητό στο αθάνατο.**

Εδώ επιτρέψτε μου να επανυποβάλω το ερώτημα: Μετά τον θάνατο των πρώτων κατόχων ποιοι εξακολουθούν να έχουν την νομή της χρυσότοκου όρνιθας; Και επιτέλους, μετά την εκμετάλλευσή της από τους στενούς της κληρονόμους, γιατί (νομοτύπως) τα πάντα να μην επιστρέφουν στην μητέρα πατρίδα; **Πότε η τάλαινα Ελλάς θα στηριχθεί στα απομεινάρια, έστω, λαμπρών το πάλαι ποτέ θησαυροθυλάκων,** που τώρα (κρατικά) ανακαινισμένοι θα μπορούσαν να αποδώσουν χαμηλόν έστω πρόσοδον (μίσθιον, αν θέλετε), που θα συμβάλλει μαζί με άλλες ισχνές παροχές στην άμβλυση της πίεσης εκ των φοβιών πολέμου, των λιμών, των λοιμών και καταποντισμών, των οφειλών δισεκατομμυρίων ευρώ που

τρέχουν ασταμάτητα, της ελλείψεως αγαθών και των ασκουμένων πάσης φύσεως απειλών; Μου είναι αδιανόητο να φαντασθώ ότι οι αληθείς ή οι ψευδείς κληρονόμοι ανεκτίμητης αξίας κοιτασμάτων, θα εκμεταλλεύονται επ' άπειρον την νοητική αδυναμία ή την ατολμία του νομοθέτη να συλλάβει το ορθόν και το δίκαιον και να αποδώσει τα του Καίσαρος τω Καισαρι.



Τεράστια χρηματικά ποσά απωλέσθησαν από την απελευθέρωση του Ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα. Ένα μέρος τους προήρχετο από την μη απόδοση του ΦΠΑ θα λέγαμε το 2019 από την εκμίσθωση χιλιάδων κτισμάτων από την εποχή του Όθωνος. Ομοίως, αμέτρητα αγροκτήματα με αμφιβόλου εγκυρότητος τίτλους ιδιοκτησίας χρησιμοποιούνται για κατά-σκηνώσεις, κάμπινγκ και αυτοσχέδιους χώρους θερινής διαβίωσης με αδρό τίμημα. Τι απεδόθη όμως στο κράτος; Ακόμη, χιλιάδες στρέμματα γης περιήλθαν εν μια νυκτί υπό την κατοχή γαιοκτημόνων με μη διαβεβαιωμένης νομικής ισχύος Βακουφιακά έγγραφα. Εις τίνων την νομην περιήλθαν και πού εξακολουθητικά περιέρχονται οι τεράστιες αυτές εν δυνάμει ενεργειακές πηγές; Και το οφειλόμενον στην πολιτεία “χύδην” χρήμα πότε και πού κατεβλήθη; Διότι σαφώς και κατηγορηματικώς το χρήμα αυτό ανήκει σε όλους τους συνέλληνες. Ένα μέρος του, πάνω απ' όλα, θα έπρεπε να διατίθεται για τις σπουδαστικές ανάγκες των παιδιών μας.

Ανύπαρκτα τα έσοδα του κράτους από αυτού του τύπου τις εκμεταλλεύσεις, των οποίων το κράτος έχει και την ευθύνη της γενικότερης

δασικής προστασίας-διαφύλαξης της κάθε περιοχής από πυρκαγιές, κατολισθήσεις γαιών, αποφράξεις φρεατίων, ψεκασμούς απεντομώσεων κ.λπ. Τι κρίμα! Υποστηρίζω ενθέρμως ότι, ακόμη και ένα μόνον βιβλίο όπως π.χ. αυτό που σχολιάζω, δεν θα ήταν περίεργο να καταγράφει στα λογιστικά κρατικά κιτάπια συνολικές απώλειες σημαντικών (κρατικών) εσόδων λόγω διαφυγόντων κερδών, εφόσον αυτά ουδέποτε αποδόθηκαν στην πολιτεία, από τους ασκήσαντες την εκμετάλλευσή του. Και τα χρήματα αυτά - κυρίως γιατί οι πωλήσεις του βιβλίου ήσαν σημαντικές- δεν είναι αμελητέων ποσοτήτων. Κάντε έναν μικρό υπολογισμό και θα συμφωνήσετε μαζί μου. Ξεκινήστε με το σκεπτικό ότι οι πωλήσεις του βιβλίου πλησιάζουν τα 400.000 αντίτυπα, με την τιμή του κάθε αντιτύπου να μην υπερβαίνει τα 20,00 ευρώ. Έσοδα 8.000.000,00 ευρώ. Από αυτά ένα μικρό επί τοις εκατό ποσοστό δεν θα έπρεπε να αποτελεί κρατικό έσοδο πέρα από το ΦΠΑ που σχεδόν ποτέ δεν αποδίδεται, αφού για ποσά από 1,00-20,00 ευρώ, σχεδόν ουδέποτε κόβεται απόδειξη;

Να όμως που χωρίς να το αντιληφθώ βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να διατυπώσω δύο (2) συμπεράσματα:

α. Το κράτος πρέπει με τους μηχανισμούς του να απαιτεί τις συμπεφωνημένες οφειλές των πολιτών του. Το σακούλι του παππού γεμίζει με ένα προς ένα τους συγκεντρούμενους καρπούς φασολιού, που δεν έχουν μεν και ιδιαίτερη αξία στη μοναδιαία ποσότητά τους, όμως στο σύνολό τους χορταίνουν έναν ολόκληρο Λόχο στρατιωτών'

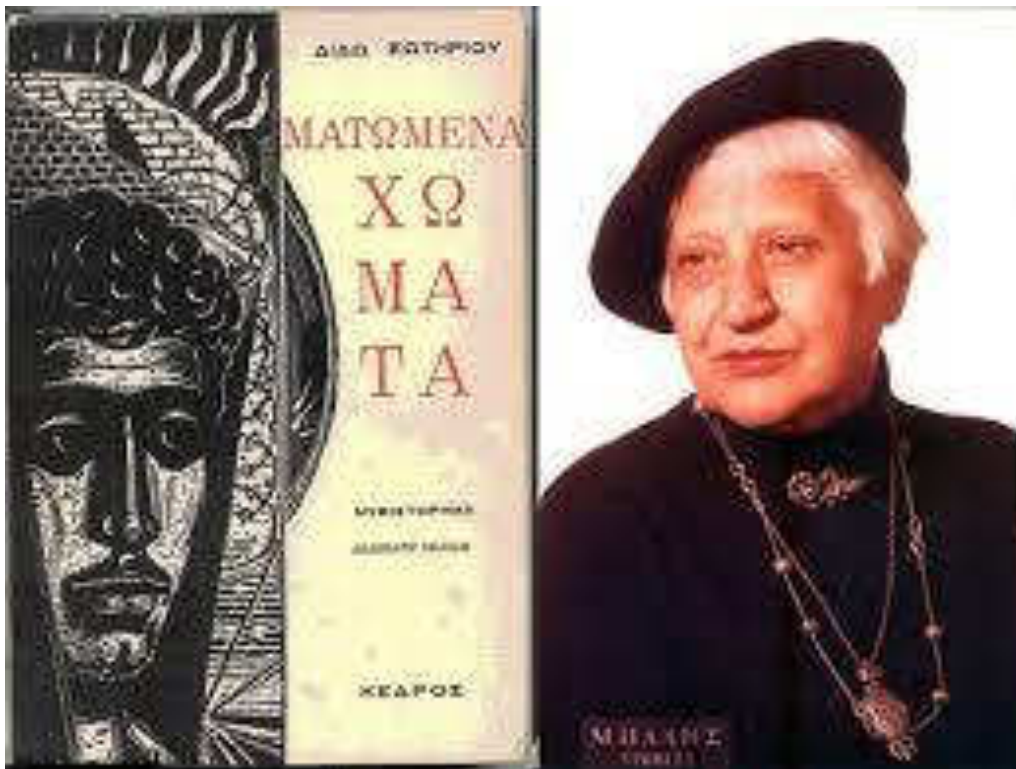
β. Μέρος των χρημάτων αυτών να διατίθεται για την σημαντικοποίηση των σπουδών της σπουδάζουσας νεολαίας μας.

γ. Αριθμός των παλαιών χρήσιμων βιβλίων να διατίθεται δωρεά στους επιθυμούντες απαρεγκλίτως την απόκτησή τους.

δ. Διαρκές μέλημα της κοινωνικής πολιτικής και αποστολής του κράτους, θα πρέπει να είναι η διάθεση δωρεάν στους νέους, πλην των εγκεκριμένων από το αρμόδιο υπουργείο βιβλίων και αριθμού βοηθητικών της επιστήμης τους συγγραμμάτων, με απαραίτητη πάντως την συνηγορία του ημίσεως των μεταφρασμένων βιβλίων (200 περίπου) γενικής φύσεως της αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας), μιας απολύτως σοβαρής Ελληνικής (και ανανεούμενης) εγκυκλοπαίδειας, λεξικά της νέας και της αρχαίας ελληνικής γλώσσας στο πολυτονικό και μονοτονικό, συντακτικό, άτλαντες της χώρας μας και άλλα χρήσιμα βοηθήματα που δεν είναι της παρούσης να απαριθμηθούν.

Τα βιβλία που απετέλεσαν (μακροχρονίως) εκμεταλλεύσιμο και επικερδές υλικό, λόγω της ικανότητάς τους να χειραγωγούν επιτυχώς μάζες

συνανθρώπων μας, προτείνω να διατίθενται πλέον μέσω του υπολογιστή σε **pdf, jpg** κ.λπ. δωρεάν. Το θέμα όμως αυτό, από την πρακτική ενασχόληση μαζί του χρόνια τώρα, διαπίστωσα ότι έχει μια δική του, ξεχωριστή οντότητα (και αυτεξουσιότητα, αν θέλετε), αλλ' επειδή **“δένεται συγγενώς”** με το παρόν θέμα, έχω αποφασίσει ήδη να του αφιερώσω μια πλήρη ανάλυση επιπέδου σοβαρού άρθρου. Μακάρι να μπορούσα να το απόφυγω, όμως κάτι με εμποδίζει να εγκαταλείψω τον αγώνα. Κάτι συστρέφεται και όζει πλησίον μας·γι' αυτό και η ανάγκη αποβολής του κρίνεται επιτακτική. Προφανώς αληθεύει ότι στις ανήλιες και ερεβώδεις γωνιές (πτυχές, αν θέλετε) του βασιλείου της Δανιμαρκίας κάτι σαθρό έχει συσσωρευθεί εσχάτως.



Ε, νισάφι, πόσα τέρμινα, πόσους ενιαυτούς πρέπει να εκμεταλλεύονται ασυδότης τα χρήσιμα βιβλία επιτήδειοι συγγενείς, φίλοι και εκδοτικοί οίκοι, όταν αυτά τελούν υπό την διακριτική τους δικαιοδοσία; Το διακύβευμα είναι (κυρίως) οι αρχαίοι μας. Εικοσιπέντε (25,00) περίπου ευρώ για να προμηθευθείς έναν μόνον από τους τόμους της Αριστοτελικής, Πλατωνικής κ.λπ. διανόησης, είναι πολλά λεφτά. Και αν θελήσει κανείς να αποκτήσει και τους 400 περίπου μεταφρασμένους μέχρι σήμερα τόμους της σειράς των αρχαίων μας, οφείλει να διαθέσει κάπου 10.000,00 ευρώ. Γιατί τόση ακρίβεια, γιατί τόση εκμετάλλευση. Δεν πρέπει το κράτος να παρέμβει εδώ; Κάθε τόμος δεν θα έπρεπε να κοστίζει

περισσότερα από 3-4 το πολύ ευρώ. Πολύ περισσότερο, γιατί αποτελούν αγαθά εν επαρκεία, μια που δεν διεκδικούνται συγγενικά και μεταφραστικά δικαιώματα.

Είναι τώρα 40 χρόνια που δεν γίνονται καινούργιες μεταφράσεις. Ποιός να ασχοληθεί με δαύτες που θέλουν γνώσεις, υπομονή και αγάπη για την πατρίδα και το έθνος; Αν κάποιος είχαν (συγκέντρωναν) τις προδιαγραφές για να κάνουν μεταφράσεις, θα τις έκαναν. **Όπως όλοι γνωρίζουμε, η αρχαία ελληνική γραμματεία αριθμεί περί τα 3.500 συνολικά και πλέον έργα.** Από αυτά, περισσότερα από τρεις χιλιάδες παραμένουν αμετάφραστα. Και δυστυχώς θα παραμένουν άγνωστο, ποιος ξέρει, για πόσον καιρό ακόμα. Φαντασθείτε να ήσαν μεταφρασμένα. Θα χρειαζόμαστε μια περιουσία για να τα αποκτήσουμε. Το κράτος, με πολύ μικρές και πολλές δόσεις (ανώδυνες προφανώς για το κοινό) και στο πλαίσιο ενός εθνικοπαιδευτικού σχεδιασμού, θα μπορούσε να χρηματοδοτήσει μια μεταφραστική προσπάθεια των απανταχού εναπομεινάντων ειδικών φιλολόγων και να διαθέσει (δανείσει, παραχωρήσει) με ευνοϊκούς όρους τη σοφία των αρχαίων προγόνων μας σε όλους τους Έλληνες.

Χρόνια τώρα αρκούμεθα στην περιρρέουσα γνώση την εκπηγάζουσα εξ αυτών των 400 περίπου τόμων από το σύνολο της διασωθείσης κληρονομιάς που κατέλειπαν οι προ-προπαπούδες μας και μετέφρασαν παλαιόθεν διακεκριμένοι Έλληνες φιλόλογοι και λογοτέχνες. Και δεν είναι μόνον οι αρχαίοι μας που κληρονομήσαμε. Είναι και οι νεότεροι λόγιοι, λεξικογράφοι, μαθηματικοί κ.λπ. που μας άφησαν απaráμιλλα δείγματα πρακτικής (γεγραμμένης) σοφίας, για άμεση χρήση της στην καθημερινή τους ενασχόληση με θέματα που αναδεικνύονται μόνον όταν η μοναδικής πληρότητος ελληνική γλώσσα αποδίδει τα ζητούμενα διανοήματα, με αριστουργηματική ζεύξη λέξεων, συλλαβών και με τη συμβολή των γραμματικών μορίων.

Είναι πολλοί αυτοί που διψούν για μάθηση. Για απόκτηση βασικών γνώσεων κάποιος και για προχωρημένη κάποιος άλλοι. Αναλογισθείτε, ότι έστω και κακεκτύπως ανατυπωμένα, εξακολουθούν να κυκλοφορούν μερικά σπουδαία βιβλία, λεξικά, τεχνικά εγχειρίδια κ.λπ. στην αγορά, όχι και σε ιδιαίτερα φθηνή τιμή. Τούτο σημαίνει ότι **το ελληνικό κοινό επιμένει ελληνομορφωτικά.** Αυτό είναι παρήγορο. Η ζήτηση των απάντων του Πλάτωνος σε ένα τόμο (εκδ. Λειψίας 1841), τους Αριστοτέλους που επανεκδίδεται σε εικοσιένα (21) τόμους, του εννεάτομου Μεγάλου Λεξικού της Ελληνικής Γλώσσας του Δ. Δημητράκου, των εγκυκλοπαιδειών Ηλίου και Πρωΐας, των απάντων του Μανώλη Τριανταφυλλίδη, της

οκτάτομης ιστορίας του “πατέρα” της ιστοριογραφίας Κ. Παπαρρηγόπουλου και άλλων πολλών, τι άλλο να σημαίνει πάρεξ της παραδοχής της Ελληνικής διανόησης και της ανάγκης αναβάπτισής μας στα νάματα των Ελληνικών αξιών;

Προσωπικά θα συνεχίσω να τονίζω, ότι για χιλιάδες βιβλία το αντίτιμο για την προμήθειά τους κατεβλήθη και η δαπάνη εκτύπωσής τους αποσβέσθηκε. Και επειδή και σήμερα ακόμη είναι χρήσιμα, ας διατεθούν πλέον (δωρεάν) ηλεκτρονικά στη νεολαία -συγχωρείστε μου την (κουραστική) επιμονική επανάληψη- και γιατί όχι ελληνικό λαό, του οποίου αποτελούν κληρονομιά. Του να διαθέτει κανείς δωρεάν ψηφιακά, μόνον μερικές σελίδες εθνωφελούς τινός βιβλίου, θυμίζει την παλιά αβανταδόρική τακτική της (δήθεν) προσφοράς που αποσκοπεί στο να αποτελέσει δέλεαρ για την προσέλκυση πελατολογίου (“θυματολογίου”, αν θέλετε).



Φίλτατοι, ως και ο σπουδαίος Μπαμπινιώτης άφησε ελεύθερη τη... ναυαρχίδα του, το **ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**, να λάμνει με τη βοήθεια των ενδιαφερομένων στο αρχιπέλαγος του διαδικτύου. Αυτό κάτι θέλει να πει, έτσι δεν είναι;

Πολλά από τα βοηθητικά βιβλία που συνέβαλλαν να μάθω -σε έναν, επιεικώς, μέτριο βαθμό- γλώσσα, ιστορία και μαθηματικά τα προμηθεύτηκα, εξασφαλίζοντας τη σχετική δαπάνη από την ευκαιριακή εργασία μου σε μια βιοτεχνία πλαστικών στον Πειραιά. Από την καταπόνηση -ενθυμούμαι- μου ήταν αδύνατο να μελετήσω τις ελάχιστες ελεύθερες ώρες μου. Επρόκειτο για έναν παραλογισμό επιβίωσης που δεν τον

συνιστώ. Οι μεθοδεύσεις από την άλλη του τύπου: **“Οι τρεις (3) πρώτοι τόμοι του λεξικού [...] σε ψηφιακή μορφή διατίθενται δωρεάν. Για να λάβετε ψηφιακά και τους υπόλοιπους τρεις (3), συμπληρώστε τα στοιχεία σας στο σχετικό πλαίσιο και κάντε κλικ στο εμφανιζόμενο λίνκ”**. Πείτε μου: Αυτό λέγεται παροχή υπηρεσιών στους νεοέλληνες και κατ’ επέκταση στην πατρίδα;